

אסף וגיא, בני היקרים

עצוב, הא! אתם חושבים שכל מה שקורה כאן זה באחריותנו ובאשמטנו, ואתם רוצים הסבר.

גם לנו, בניי היקרים, אין הסבר. כשאבותינו הגיעו הנה כדי לבנות עבורנו ועבורכם מולדת, לא לזה הם התכוונו. וגם אנחנו לא. אבל זה מה שיצא. ואם זה קורה עכשיו, בדור שלנו, אז יכול להיות שאנחנו אשמים. אולי קיבלנו את המולדת כדבר מובן מאלינו. אולי התעייפנו, אולי התמכרנו לנוחיות, רצינו להיות ככל הגויים ולא שמנו לב לכך שזה עדיין מוקדם מדי. אולי בטחנו מדי בכוחנו, היינו שאננים, מפונקים.

אסור היה לנו להסתפק בהטלת פתק לקלפי אחת לארבע שנים. היינו צריכים להיות יותר מעורבים, היינו צריכים לקום ולצאת לרחובות ולהגיד למנהיגים - אלה שאנחנו בחרנו: אל תתנו למי שלא עשה כלום בשביל המדינה לנהל אותה! מי שכל תפקידו בחיים הוא תפילה לחיי-נצח בעולם הבא, תנו לו את העולם הבא. אל תשלחו אותנו למילחמות, להגן עלינו ועליהם.

כשהם זרקו את האבן הראשונה בכביש רמות, היינו צריכים לדרוש שיפוצצו להם בית. לא דרשנו. הסתפקנו באמירה "הדוסים האלה מעצבנים", והמשכנו לישון.

ישנו חזק מדי, והנה עכשיו התעוררנו. התעוררות לקלות של הבאבא-ברוך, ולהתרת הקללה של הראשון-לציון או איך שקוראים לו.

התעוררנו לפקודות של רבנים היושבים בניו-יורק, ואין להם בעייה להקריב אותנו קורבן לאמונה שלהם בחיי העולם הבא. מעכשיו הם יהיו הכוהנים הגדולים, ואנחנו נעשה את העבודה השחורה, כלומר אתם, בניי.

אתם תגנו על הארץ הזאת בגופכם, אתם תעבדו בחקלאות ובתעשייה, אתם תבנו בתים ותסללו כבישים (התוכנית שלהם היא לגרש את הערבים).

אתם תתרמו כסף טוב, כדי שהם יוכלו להתפנות לתפילותיהם. אתם תהיו הפועלים השחורים של הכהונה השחורה.

רק מבחינה רוחנית לא תצטרכו להתאמץ בכלל. יגידו לכם. יגידו לכם מה לאכול ואיפה לאכול. יגידו לכם מתי לנסוע ולאן. יגידו לכם מה לראות ומה לקרוא ואיך לבלות, ומה ללבוש ומה לחשוב. הם לא רוצים שתתאמצו מדי לחשוב בעצמכם.

לא מוצא חן בעיניכם? גם בעינינו זה לא מוצא חן. אבל אנחנו כנראה, כבר לא מסוגלים לשנות את הדברים. איך אמרתי, אנחנו כבר עייפים, מפונקים, שאננים. בהרבה מילחמות נלחמנו כבר ואין לנו כוח.

מעכשיו, ילדיי היקרים, זאת הארץ שלכם. בעוד כמה שנים תהיו שניכם בני 18, וכל מה שיש כאן יהיה באחריותכם. תלמדו מהשגיאות שלנו, אל תוותרו, אל תתקפלו, אל תגידו "יהיה טוב". תעשו שיהיה טוב!

ואם תתחילו את העבודה מהר, אולי תדליקו גם אותנו החצי-רדומים, ונצטרף אליכם בבניית מולדת שנוכל להתגאות בה, כמו שאנחנו רצינו, אבל לא הצליח לנו.

אמא

